

Ute skiner solen.

Att vara ung är känslan av att stampa gasen i botten på motorvägen, på väg mot storstan och äventyr.

Det kan också vara att för första gången vakna upp intill en flicka som fortfarande är naken och att fascineras av detta. Man har svårt att tro att det är sant. Jag är tjugooett år, det ligger en vacker flicka intill mig och jag har hela livet framför mig.

Att vara ung kan också vara att lägga sin sista hundring på sprit trots att det är en vecka kvar till löning men det spelar ingen roll, för snart så kommer det nya pengar.

Allt ordnar sig.

Det är ingen fara.

För jag är bara tjugooett år, solen skiner, det är sommar, jag ska på fest och snart så kommer mina kompisar och hämtar mig.

Den känslan är något som jag saknar.

Idag har jag en ny bil, min flickvän sover ibland över hos mig och jag kan köpa hur mycket sprit som helst och ändå ha kvar pengar till nästa löning men det lockar inte. Känslan är borta. Åren har gått.

Allt börjar kännas som upprepningar. När jag sitter bakom ratten är jag inte längre på väg mot äventyr, jag är på väg till jobbet. Min flickvän är inte längre min första flickvän, hon är min sista och det kommer inte längre några kompisar och frågar om jag ska med på fest.

Jag har inte hela livet framför mig.

Det är tjugofem år sedan jag var tjugooett år. Tjugofem år. Jag minns när jag var tjugofem år. Den sommaren var jag tillsammans med en kvinna som var tio år äldre än mig. Trettiofem år. En mogen kvinna. Det var mycket spännande.

Jag minns att jag kunde vakna hemma i hennes säng av att solen sken in, hon glömde ofta att fälla ned persiennerna. Jag brukade ligga och titta på henne innan hon vaknade. Jag brukade förundras över att jag faktiskt låg där jag låg, tillsammans med en kvinna som ville ha sex lika ofta som jag. Och med mig dessutom!

Jag visste att hon snart skulle tröttna på mig men det gjorde ingenting. Jag var tacksam över att få vara med om något magiskt.

Det var en magisk tid.

Jag hade fortfarande hela livet framför mig och ute sken solen.

Det är inte åldern som tar död på den där speciella känslan man hade som ung. Det är nonchalansen, när man börjar ta saker och ting för givet. När man inte längre ser det fantastiska i att en kvinna faktiskt tillåter dig att sova i hennes säng. Hon skulle lika gärna kunna ringa till polisen.

- Hjälp! Det ligger en ful man i min säng! Stånd har han också!

Men det gör hon inte. För jag har haft stor tur i mitt liv. Jag tillhör de utvalda. Det finns många människor som vandrar ensamma genom hela livet. Det finns människor som aldrig får något arbete. Sådant bör man påminna sig själv om varje gång man gnäller över sitt jobb.

Jag har pengar. Jag har råd att resa till främmande länder och det händer att jag vaknar med en kvinna intill mig i sängen.

När jag var tonåring så var detta något jag brukade fantisera om. En dröm. Drömmen blev verklighet men någonstans på vägen så blev allt detta till självklarheter.

Jag blev nonchalant.

Jag glömde bort att det inte är alla som får sina drömmar förverkligade.

I morse när jag vaknade så låg min flickvän intill mig. Hon sov fortfarande. Jag tittade på henne en stund. Hennes långa, svarta hår låg utslaget över hela kudden. Hon är tio år yngre än mig. Nu är det jag som är den mogna mannen. Jag undrar vad hon ser hos mig?

Jag påminde mig själv om att jag har haft stor tur i livet, mer tur än vad jag har förtjänat.

Jag är fyrtiosex år.

Jag vaknade utav att jag hade glömt att fälla ned persiennen. Ute sken solen. Det var det länge sedan den gjorde.

Jag är fyrtiosex år och har halva livet framför mig.

Det känns rätt så bra.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Peter Ferm med Poeter.se id #37843 innehar upphovsrätten